

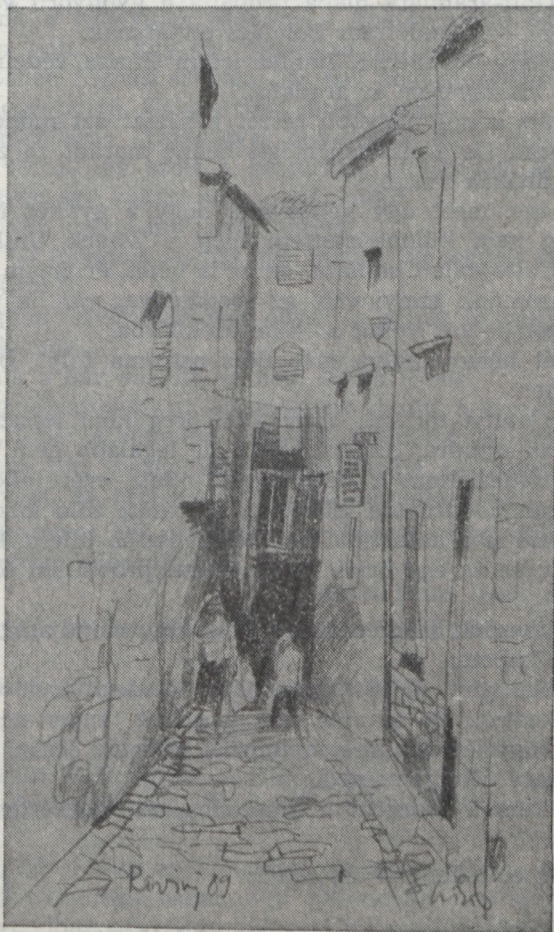
tem tengeren és pampákon, nem szökhetem el, amikor tulajdon városomat ostromolja. Ez nem illik egy harcoshoz.

— Hozzon — feleltem a pincérnek elszántan.

... Azután önkezemmel kidugaszoltam, és néztem. Miért fekete, amikor én mindig azt írtam róla, hogy zöld?

Most már — mindegy. Számhoz emeltem a poharat, és ünnepélyesen kinttam. Hátha ez a legjobb módja a megsemmisítésnek? Vártam, mi lesz. De csak úgy éreztem magam, mint egy zugivó gyógyszerész, aki tévedésből behúzott egy deci köhögés elleni szirupot. Amikor nem lett belőlem se ópiumbarlang-tulajdonos, se arab leánykereskedő, zavartan fölálltam. Megkerestem a pincért, fizettem, és megjegyeztem távozóban:

— Főnök úr, ne feledkezzék el a kakasról. Ugyanis most gyógyultam ki életem egyik legnagyobb tévedéséből...

CSIKÓS ANDRÁS GRAFIKÁJA